

Z paměti amerického
detektiva

Léona Cliftona

Spolek "Třinácti"

 Knizky.sk

Spolek "Trinácti"

Z paměťí amerického detektiva

LÉONA CLIFTONA

EKNIZKY.SK

Spolek "Třinácti" by eknizky.sk is licensed under a
Creative Commons
Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0
International License, except where otherwise noted.

Obsah

I.	1
II.	17
III.	25
IV.	35

J.

V ZAJETÍ DUCHŮ.

Za chmurného listopadového večera seděl Clifton se svým přítelem Dickem Clarksonem a několika známými v útulné místnosti chicagského velkorestaurantu, kde téměř denně se scházivali.

Podzimní a zimní večery ztrávil Léon Clifton rád v příjemném salonku ve společnosti svých přátel.

Proslulý detektiv dovedl poutavě i zábavně vypravovati o svých dobrodružstvích. Léon

Clifton měl velice pestrý život a rád se o něm v kruhu svých dobrých přátel rozhovořil.

Bývaly to krásné večery, které malá společnost takto trávila a všichni se na ně opravdu těšili.

Tento večer byl Clifton zamlklý. Kouřil doutník a pozoroval svého přítele Dicka.

Dick Clarckson úplně zapomněl, že se nalézá ve společnosti veselých přátel a zaměstnával se svými myšlenkami. Jeho bličeť byl bledý a obočí staženo.

Cliftonova nálada se brzy přenesla i na ostatní společnost a nic ji nedovedlo již zaplašiti. Ani obvyklé žerty veselého Rooda ji nerozptýlili.

„Což pak chceme skončiti sebevraždou, že tak schlíple sedíme kolem stolu!“ zvolal doktor Rixton. Mr. Snyders, bývalý důstojník a veselá kopa, přisedl k pianu a počal hráti smuteční pochod.

Sotva však zazněly první akordy, Dick Clarckson vstal a chystal se k odchodu;

„Odcházíš, Didku?“ tázal se Clifton, dívaje se starostlivě na svého přítele, jehož chování mu bylo nápadné..

„Chci se trochu projítí městem, než půjdu domů,“ odpověděl Dick. „Chceš snad jítí se mnou, Léone?“ dodal poněkud váhavě.

Pozvání k procházce Léona Cliftona neuspokojilo. Připadalo mu, že by si Dick přál býtí sám. Ale detektiv měl skutečnou starost o svého přítele a proto se rozhodl že Dicka doprovodí domů. Doufal, že se mu svěří se svým zármutkem.

„Nebude-li ti má společnost proti myslí, půjdu s tebou.“

Oba přátelé, pozdravivše krátce ostatní společnost, vyšli ze salonku.

Kráčeli ulicemi, zahalenými večerní podzimní mlhou.

Dick Clarckson nepromluvil ani slova. Léon

Clifton krácel též mlčky po boku svého přítele. Očekával, že se Dick cestou rozhovoří.

„Co může tak mladého, zdravého, zámožného muže trápit?“ myslil si detektiv. A poněvadž Dick stále mlčel, otázal se ho co mu schází.

„Pozoruji již několik dní zvláštní zamlklost u tebe, Dicku. Co je ti?“ otázal se.

Dick Clarckson mávl rukou.

„Ach to nic neznamená —“ odpověděl. „Jsem poněkud špatně naladěn — to opět přejde!“

„A co je příčinou tvé špatné nálady?“

„Byl bych ti vskutku povděčen, kdyby sis mé špatné nálady nevšímal, Léone!“

Dickův hlas se třásl při těchto slovech.

Cliftona se zmocnila skutečná úzkost.

„Dicku!“ zvolal. „Nejsem spokojen s tvou odpovědí. Tvůj hlas i obličej prozrazují, že nemluvíš pravdu. Co tě tíží, milý příteli?“

„Je mi těžko o tom mluvit, Léone,“ odpověděl

Dick. „Ty se mi vysměješ a to bych nesnesl. Považuji vše za příliš vážné.“

„Záležitost, která tě činí těžkomyslným a smutným, nebude pro mne nikdy směšnou!“

Dick Clarckson se zastavil a pohlédl svýma tmavýma, upřímnýma očima na Cliftona.

„Nuže, dobře!“ řekl. „Povím ti, proč nemohu žertovat. Viděl jsi již někdy žertovati člověka, který

za několik měsíců, nebo snad týdnů bude mrtev?“ „Dicku!“ vykřikl Clifton pln zděšení.

„Co to má znamenati? Jsi nemocen? Nebo máš snad souboj?“ Dick Clarckson mávl rukou.

„Ani to, ani ono. Jakým způsobem ukončím svou pozemskou pouť, je mi neznámo. Že se tak ale v krátkém čase stane, o tom nemám nejmenší pochybnosti.“

Clifton se díval na svého přítele s úžasem, nechápaje jeho slova.

„Strašíš se snad předtuchou, Dicku? Poslyš, jed- ná-li se o takový nesmysl —“

„Věděl jsem, jak o tom budeš souditi, Léone!“
vpadl Dick Cliftonovi do řeči. „Nemluvme již více o tom!“

„Oho, příteli, tak lehce mi neuklouzneš! Způsobil jsi mi starost, podráždil jsi moji zvědavost. Nuže, svěř se mi se vším. Tebe trápí předtucha blízké smrti?“

„Kdyby to nebylo nic jiného — pouhá předtucha by mne netížila. Znáš mne přece jako člověka nebojácného, který se na všechno dívá se zdravým rozumem.“

Dick Clarckson se zastavil, došli právě k domu, v němž bydlil.,

„Jsem právě doma, Léone,“ řekl. „Pojď se mnou nahoru, máš-li chvílku ještě volnou, budu ti všechno vypravovati. Ovšem s podmínkou, že to nikomu nepovíš.“

SPOLEK "TŘINÁCTI"

Pln netrpělivého očekávání následoval Clifton Dicka do jeho bytu.

V pěkné, útulné jídelně zasedli pohodlně ke stolu. Dickův sluha přinesl dvě lahve vína, skleněné pohárky a stříbrnou casettu, plnou oblíbených Cliftonových cigaret.

Dick naplnil pohárky rudým vínem, oba přátelé si zapálili cigarety. Dick se tázal:

„Slyšel jsi již o spolku „Třinácti“, Léone?“

„Zajisté! Je to spolek, do něhož není dovoleno každému vstoupiti,“ lhostejně odvětil Clifton.

Z opatrnosti zamlčel, že se policie již zajímá o spolek. Sám Clifton si umínil, posvítiti si poněkud blíže na tento spolek. Jeho zvědavost byla zdvojnásobena, když Dick počal hovořiti o spolku „Třinácti“. Má snad Dick se spolkem „Třinácti“ něco společného? Je jeho těžkomyslnost s tím nějak ve spojení?

Cliftonovy myšlenky přerušilo náhlé určité Dickovo doznání:

„Nuže — náležím do spolku „Třinácti“!“

„Aj — ty, Dicku?“

„Ano!“

„A jakým způsobem jsi se stal členem spolku?“ „Byl jsem doporučen jistou vlivnou osobností.“ —

„Smím snad znáti jméno té osobnosti?“

„Ne, Léone, přísahal jsem, že nikdy ničeho neprozradím.“

Cliftonův údiv byl stále větší.

Spolek „Třinácti“ budil zvědavost celého Chicaga. Jeho činnost byla zahalena nejhlubším tajemstvím.

Nikdo nevěděl, kolik „skutečných“ členů vlastně spolek čítá a nikdo je neznal. Spolek „Třinácti“ měl třináct čísel, ale každé číslo měho množství členů, kteří představovali jedno číslo a měli jeden hlas.

Zíti v Chicagu mohl každý. Státi se bohatým, k tomu bylo třeba trochu štěstí a míti hlavu na

SPOLEK "TŘINÁCTI"

pravém místě. Ale státi se členem spolku „Třinácti“, to bylo něco zcela jiného, to bylo spojeno s nesmírnými obtížemi.

Cleny spolku „Třinácti“ byli bohatí gentlemani. Nikdo je však neznal. Vyprávěly se o nich tajuplné historky.

To bylo vše, co se o spolku „Třinácti“ podařilo policejním agentům vypátrati.

Také Clifton více nevěděl. A nyní slyšel, že Dick Clarkson jest členem spolku „Třinácti“.

Umínil si, že Dick ho musí do spolku uvést. Nenaléhal však hned, čekal, až se naskytne příležitost, aby s Dickem o tom promluvil.

„Chtěl jsi mi něco svěřiti, Dicku,“ řekl klidně, „prosím, vypravuj!“

„Ty, Léone, nevěříš ve spiritismus?“ tázal se Dick.

„Nikoli, ani dost málo,“ rozhodně odpověděl Clifton.

„Stejně i já bych nevěřil. Nyní však vím, že

bych se byl klamal. Jest mnoho tajemství mezi nebem a zemí, o nichž náš slabý rozum nemá ani tušení. Obdržel jsem důkaz o tom.“

„Důkaz? To jsem vskutku zvědav!“

„Ano, poslyš! Před krátkým časem jsem se stal členem spolku „Třinácti“. Nevím, z jakého důvodu jsem byl doporučen a také jsem se o tom nedozvěděl. Jeden ze členů přišel ke mně a ohlásil mi, že jsem byl navržen a přijat, zda-li členství přijímám. Divil, jsem se, že mi nebylo dříve nic oznámeno. Aby se předešlo mrzutostem, které by zamítnutím navržených členů povstaly, oznamuje se každému přijetí do spolku až po schválení.“

„Ty’s tedy také členství přijal?“

„Ano! Jednak to lichotilo mé ješitnosti, jednak jsem byl zvědav.“

„Nu, a — upokojil jsi svoji zvědavost?“

„Měl jsem dosud přístup pouze do kroužku, v

němž se pěstuje spiritismus. O tom ti chci právě vyprávěti.

Před časem se mi dostala do ruky kniha pojednávající o spiritismu, sepsaná mužem, který platil za autoritu. Nedhtěl jsem uvěřiti, že duchové se vskutku zjevují. Počal jsem přemýšleti o těchto tajemných zjevech. Můj náhled o tom se nezměnil. Kniha, kterou jsem četl, vzbudila ve mně touhu, spatřiti jednou tato zjevení.

Ve spolku „Třinácti“ jsem byl přítomen spiritistickému sezení.

Byl jsem pevně odhodlán pozorovati vše bystře.

První známky z říše duchů: klepání, tajuplná hudba, odpovědi napsané neviditelnou rukou na tabuli, to vše mi málo imponovalo. Nedovedl jsem však postřehnouti, co by ukazovalo na nějaký klam.

To víš, Léone, že jsem měl sestru, která před

šesti lety přišla nešťastnou náhodou o život. Nikdo z přítomných ji neznal, vůbec celá moje rodina je všem neznáma. Proto jsem byl naprosto přesvědčen, že dostanu zápornou, nebo vyhýbavou odpověď, když jsem ústy media vyslovil přání, viděti ducha mé zemřelé sestry.

K mému největšímu překvapení zněla však odpověď: „Ano!“

Nedočkavě jsem se díval na záclonu dělicí salon od pokojíka, v kterém se zjevovali duchové.

Po chvíli se rozhrnula záclona pokojíka, ve kterém na rukou i nohou spoutané medium sedělo a z oblaků magicky osvětlených vynořila se postava, v níž jsem poznal svou zemřelou sestru.“

„Nemožno! Ty’s ji skutečně poznal, Dicku?“

„Se vší určitostí! A ujišťuji tě, že o nějakém klamu nebo halucinaci nemůže býti řeči. Světlo nebylo jasné, však stačilo, aby můj bystrý zrak

viděl tolik podrobností, že každou pochybnost umlčovaly.

Tak česala má sestra své dlouhé hnědé vlasy, které vždy nosila stočené v řecký uzel. To byly její oblíbené náušnice s velikou perlou, které visely z malých ušních boltců, a to byl především její milý, sladký, nezapomenutelný obličej, který nikdy bych nemohl s jiným lidským obličejem zaměnit! —

Nedovedeš si představit, Léone, jaký účinek na mne měl pohled na toto zjevení.

Přítomnost něčeho nadpozemského, vědomí neurčité tísně, kterou jsem nikdy před tím nepocítil, stoupala mi do duše.“

„A tento duch — mluvil také s tebou?“

„Ano! Mluvil se mnou jemným, milým hlasem, který jakoby z veliké, veliké dálky přicházel. Musil jsem se vzpamatovati a potřeboval jsem dlouhou chvíli, než jsem mohl zjevení položit otázku. Odpovídala mi jasně a

určitě, jmenovala mi den i hodinu, kdy zemřela má matka, a když pak jsem jí položil otázku, jak dlouho budu ještě žít, svěsila hlavu a řekla tiše, docela tiše, třesoucím se, ale přece zcela jasným hlasem:

„Těš se ze svého života a užívej ho plnými doušky. Budeš nás následovali dříve ještě, než růže pokvetou!“

Vtom okamžiku ozářený oblak a bílá postava zmizely. Jen sladká, vzdálená hudba odpovídala ještě na mé otázky a pak bylo v pokojíku opět tma a ticho jako dříve.“

Dickův obličej byl smrtelně bledý a když sáhl po lahvi s vínem, ruka se mu třásla.

„Co musel ubohý Dick vytrpěti,“ myslel si Clifton a nahlas se tázal:

„Kde jste přijímali návštěvy těchto duchů? Kdo byl přítomen a jak se jmenovalo medium?“

„Na žádnou z těchto otázek ti nemohu dát odpověď; přísahal jsem a zavázal se čestným

slovem, že budu mlčeti. Doufám, že nepochybuješ o pravdě mého vypravování, Léone?“

„Nepochybuj ani dost málo, že ti někdo zahrál ošklivou komedii. Nepochybuj jen, že tě mohlo takové jarmareční umění rozrušit!“

„Možná, že je to slabost, a právě proto nechci, aby někdo jiný kromě tebe zvěděl příčinu mé stísněnosti. Bylo by jistě hrdinnější nésti myšlenku na blízkou smrt lhostejně.“

„Jaký to nesmysl, Dicku! Ty věříš skutečně v to proroctví z říše duchů?“

„Skálopevně! Ty bys věřil též, kdybys někdy něco podobného zažil.“

Clifton po dlouhé domluvě Dicka nepřesvědčil.

„Jest zcela možné, že jiní byli oklamáni,“ odpověděl Dick na všechny Cliftonovy důvody. „To však nemůže býti měřítkem pro mně. Neříkal jsi sám, že mám neobyčejně bystré oči?“

Mé oči mne dosud neoklamaly, proč bych jim právě nyní neměl věřit!“

Clifton si musel v duchu říci, že v celé té historii je mnoho záhadného a nevysvětlitelného.

Když v pozdních hodinách opouštěl Dicka, cestou k domovu o věci přemýšlel a stával se rozčilenější.

J. J.

V HERNĚ.

Po několik dní nespatriil Clifton svého přítele Dicka. Byl zaměstnán a nemohl ho vyhledati. Až konečně pátý den večer použil volna k návštěvě svého přítele.

Spěchal do jeho bytu, ale nezastal ho doma.

„Můj pán odešel asi před hodinou, master,“ hlásil sluha.

„A nevíš kam šel, Johne?“

„Nikoli, master! Mr. Clatkson odešel s mr. Cambonem.“

„S mr. Cambonem?“ dotčen podotkl Clifton.

Nebylo mu milé, že Dick pěstoval styky s tímto gentlemanem, aniž by se mu o tom zmínil.

Detektiv znal mr. Cambona i hotel, v němž měl tento muž rozsáhlý, elegantně zařízený byt. Věděl dobře, k jakému účelu svého nádherného bytu používá. Mr. Cambon byl teprve asi pět neděl v Chicagu a již si získal přátele z nejlepších kruhů chicagské společnosti. Byl to asi čtyřicetiletý muž, s obličejem dravce. Nikdo nevěděl, kdo vlastně mr. Cambon jest a kdo jej do společnosti uvedl. Ale měl peníze, mnoho peněz, bydlel v jednom z nejlepších hotelů. Jeho chování a způsoby byly jemné a elegantní. To stačilo, aby byl přijat do společnosti, aniž se někdo staral o jeho minulost.

Léonu Cliftonovi podařilo se jednoho večera ve společnosti dobrého svého přítele, který mr. Cambona navštěvoval, vstoupiti do domácnosti tohoto výtečného muže.

Mr. Cambon pořádal téměř denně pro své

přátele malou večeří, při níž se vedla veselá zábava.

Po večeři se společnost oddala hře v karty.

Detektiv viděl, že hry pořádané v salonech mr. Cambona jsou pečlivě řízeny, a že sumy, dostupující obrovské výše, spadly obyčejně do kapes mr. Cambona, který míval ve hře nápadné štěstí.

Od toho dne nespouštěl Clifton mr. Cambona s očí.

Léon Clifton se rozhodl navštívit mr. Cambona v jeho bytě a Dicka odtamtud odvésti.

Bez dlouhého rozmýšlení odevzdal v hotelu mr. Cambona svou navštívenku. Byl domácím pánem přívětivě uvítán.

V saloně, do něhož byl Clifton uveden, spatřil několik pánů hrajících v karty, z nichž většinu dobře znal. Dick byl mezi nimi.

Objevení se Cliftona přerušilo hru pouze na

několik vteřin, pak šlo vše opět obvyklým krokem.

Dick seděl u stolu se zachmuřeným obličejem, zabrán ve hru. Zdálo se, že Štěstěna se naň usmívá, neboť před ním leželo množství peněz.

Když Clifton vstoupil, trhl sebou Dick jako někdo, kdo je přistižen při něčem nedovoleném. Hned se ale vzpamatoval a mlčky podal Cliftonovi ruku. Pak opět věnoval svou pozornost hře.

Detektiv se posadil k svému příteli, chtěje jej co nejdříve odvésti z této herny. Naklonil se k němu a pronesl tiše:

„Slyš, Dicku! Přestaň hrát a pojď se mnou. Chci ti sdělit něco důležitého.“

Diok mlčky přikývl hlavou a prohlížel kartu, která před ním právě ležela.

„Přijme se každá sázka?“ zvolal mladý elegantní muž; syn známého velkopřemyslníka.

Mr. Cambon se uklonil, provázeje poklonu svým stále přívětivým úsměvem.

„Prosím o další kartu!“ zvolal Dick a nepočítaje vsunul všechno zlato před ním ležící doprostřed stolu. Dick Clarkson svou sázku prohrál.

Aniž hnul jediným svalem v obličeji, vstal a řekl obrácen ke Cliftonovi:

„Nyní půjdeme, Léone!“

Oba přátelé se krátce poroučeli — ve společnosti hráčů netřeba žádných obřadností — a zakrátko kráčeli vedle sebe osvětlenými ulicemi.

„Byla to pěkná suma peněz, kterou jsi na jeden ráz, prohrál, Dicku!“ ozval se Clifton. „Doufám, že tě přejde chuť k další hře.“

„Nevím, mnoho-li to bylo, nepočítal jsem svou výhru!“

„Nemyslíš, že se chováš lehkomyšlně, Dicku?“

„Bah! Co jsem dnes prohrál, mohu zítra

tisíckrát vyhrát. A kdybych opět prohrál — co na tom záleží? Mé jmění mi stačí na ten krátký čas, do kdy budu živ. Hra v karty je pro mne vzrušením a to pro člověka v mém postavení již něco znamená.“

Náhlá myšlenka, jako blesk, kmitla se Cliftonovým mozkiem. Prudce chopil Dicka za rámě a dívaje se mu pevně do očí, řekl:

„Byl to mr. Cambon, který tě uvedl do toho „duchového divadla?“ —

Dick Clarckson byl patrných rozpacích. Jeho zrak se snažil vyhnouti pevnému pohledu příteľovu.

Konečně našel Dick odpověď a řekl ještě v patrné nesnázi:

„Netaž se mne, Léone, když víš, že jsem dal své čestné slovo. Prosím tě, abys se mne již nikdy na nic netázal, co souvisí se spolkem „Třinácti“.“

„Přeješ-li si to výslovně, učiním tak. Budeš-li

nadále v sobě živiti myšlenku na smrt, staneš se ještě dříve, nežli zemřeš, opravdovým bláznem!“

Léon Clifton očekával, že Dick po těchto jeho slovech vypukne v hněv. Ale nestalo se tak. Dick Clarckson podal svému příteli zcela přívětivě ruku a řekl s úsměvem:

„Abych tě upokojil, Léone, povím ti, co mám v úmyslu. Chci to medium a jeho styky se světem duchů ještě jednou vyzkoušet. V několika dnech má býti opět sezení. Budu chtít mluvit s duchem své matky. Jestliže se mi zjeví a budu moci s ní mluvit, pak i ty snad uvěříš a přestaneš mne míti za pověřivého slabocha.“

„Souhlasím! Ale já tě budu do tohoto sezení doprovázeti. Musíš mne tam uvést!“

„To jest nemožné!“ odpověděl Dick s takovou jistotou, že vzala Cliftonovi všechnu naději. „Bylo mi řečeno, že nikdo cizí nesmí býti za žádnou cenu uveden.“

Tím se musel Clifton spokojiti. Ovšem,

spokojil se pouze na oko, ve skutečnosti si ale přísahal, že vypátrá záhadné zjevování se duchů.

Léon Clifton se již nevzdal myšlenky, která ho napadla, že mr. Cambon jest strůjcem všeho. Je-li jeho podezření správné, musí hledati nějakou cestu, kterou by došel rozluštění tohoto tajemství.

Léon Clifton přemýšlel a kombinoval pilně, ale spoléhal též na šťastnou náhodu, která mu byla často pomocníkem v nejzáhadnějších případech.

J. J. J.

PŘÍPAD S FOTOGRAFIEMI.

Druhého dne ráno vidíme Cliftona na procházce. Málo té noci spal, zaměstnává se neustále Dickovým případem. Chtěl proto své myšlenky uspořádati a nabýti klidu. Kouře svou oblíbenou cigaretu, zašel Clifton poněkud daleko a octl se v ulici, do níž málokdy přišel.

Ulice sestávala výhradně ze soukromých domů a nebyla proto tak oživena, jako jiné třídy.

Clifton se lhostejně díval na výstavné domy, když vtom z jednoho domu vyšel mr. Cambon ve svém světlém elegantním svrchníku na ulici.

Mr. Cambon poznal okamžitě Léona Cliftona, ale toto setkání mu nebylo příjemné. Smekl mlčky svůj klobouk a rychlým krokem se vzdaloval.

To vzbudilo Cliftonovu pozornost. „Mr. Cambon bydlí v hotelu, co tedy dělal v tomto soukromém domě a proč se choval tak podivně?“

Clifton došel až na roh ulice, načež se obrátil. Mr. Cambona nikde neviděl. Zrychlil krok a zazvonil u dveří domu, z něhož viděl před chvílí mr. Cambona vycházeti.

„Znáte toho pána, který před pěti minutami vyšel z tohoto domu?“ tázal se vrátného.

„Ano, masteri“ zněla odpověď. „Pán, kterého míníte, jest mr. Cambon.“

„Zcela dobře! A víte také, koho navštěvuje v tomto domě?“

„Ovšem, master! Mrs. Lydii Robertsonovou v druhém poschodí.“

„Děkuji vám! Mrs. Rabertsonová je vdovou?“

„Ano, master, jest vdovou s dvěma dospělými dcerami.“

To prozatím stačilo. Dobrý vrátný by byl odpovídal ještě na další otázky, ale Clifton nechtěl vzbuditi zbytečnou pozornost. Vtiskl mu do ruky drobný peníz a odešel.

Starostliv o Dicka, zamířil k jeho obydlí. Jako dobrý známý měl Clifton právo vejiti bez ohlášení.

Vešel do předsíně a zaklepal na dveře Dickova pokoje.

„Volno!“ ozval se hlas, který však nenáležel Dicku Clarcksonovi.

Léon Clifton otevřel prudce dveře a viděl proti sobě státi sluhu svého přítele.

Bystrému zraku detektivovu neušly rozpaky, které se zmocnily Johna při spatření Cliftona. Skrýval něco za zády.

„Mr. Clarckson právě odešel —“ hlásil, aniž by vyčkal Cliftonovy otázky.

„Ták! A co ty zde děláš, Johne?“ otázal se přísně Clifton.

„Mám poručeno, abych zde uklidil, než se mr. Clarckson vrátí.“

„A co skrýváš tak úzkostlivě za zády?“

„Ach, to nic není, mr. Cliftone,“ úzkostlivě odpovídal John. „Jenom několik obrázků —“

Rychlým pohybem ruky se zmocnil Clifton balíčku, který John schovával za zády. Rozbalil jej a na první pohled poznal podobizny rodiny Clarcksonovy. Nejníže se nalézala poslední podobizna jeho zemřelé matky.

Nyní spatřil Clifton album, které leželo na stolku.

Rázem pochopil vše. Temná předtucha, že zde najde rozluštění tajemné hádamky, která Dickův život otravovala, prolétla jeho mozkem.

„Jak jsi se mohl opovážiti podobizny vyjmouti z alba!“ zahřměl na třesoucího se sluhu.

„Odpuštění, master, nemyslil jsem s tím nic zlého —“

„Chci vědět okamžitě čistou pravdu! V případě, že bys lhal, víš, co tě očekává!“

„Odpusťte, mr. Cliftone,“ prosil, „nemyslel jsem tím vskutku nic zlého. Zítra jsem chtěl podobizny opět dát na své místo.“

„Není to tedy poprvé, co jsi se dopustil takové krádeže?“

Pln úzkosti sklonil John hlavu a jeho bledý obličej leknutím zbledl ještě více.

„Ano, master! Ale to bylo — měl jsem — neučinil jsem to v žádném zlém úmyslu —“
kotal John.

Cliftona toto přiznání nepřekvapilo, očekával je.

„Kdo tě k tomu činu navedl a komu jsi měl podobizny odevzdati?“ pátral dále Clifton.

„Já — já —“

„Žádné výmluvy! Přelžeš-li mne, odevzdám tě okamžitě policii!“

„Ach, mr. Cliftone,“ naříkal John. „Vidím, že jsem chybil; nenechal bych se nikdy nikým k zlému činu svěsti, ale —“

„Nuže rychle!“

„Ale to děvče se ke mně tolik lichotilo a tak pěkně prosilo —“

„Které děvče?“

„Moje — moje nevěsta, mr. Cliftone!“

„Tvá nevěsta? Kdo je to?“

„Annie — komorná u mrs. Robertsonové.“

„Té jsi tedy již jednou dal podobizny?“

„Ano, master, ale jen na jediný den. Hned druhý den byly podobizny neporušeny opět na svém místě.“

„Víš také, Johne, k jakému účelu chtěla tvá nevěsta ty podobizny?“

„Nikoli — Annie chtěla podobizny ukázati

svým dámám, poněvadž prý je mr. Clarckson velmi zajímavá. Domníval jsem se, že to není nic zlého a půjčil jsem ji podobizny. Kdybych měl býti proto souzen — byla by to strašlivá rána pro mou ubohou matičku, mr. Cliftone!“

„Odpustím ti, Johne,“ řekl detektiv velice vážně, „uposlechněš-li bez podmínky, co ti poručím.“

„Poroučejte, master, uposlechnu!“

„Dej tedy tyto podobizny okamžitě opět na své místo!“

John nemeškal a učinil tak.

„A nyní mi podej album!“ poroučel dále Clifton.

Beze slova uposlechl John rozkazu.

Clifton obrátil rychle několik listů a vytáhl pak dvě podobizny.

„Tyto dvě podobizny dáš své nevěstě s ujištěním, že jsou to nejbližší příbuzné mr.

Clarcksona. Zde, tato stará tlustá dáma, je ku příkladu jeho matka. Rozuměl jsi?“

„Ano, master, ale —“

„Ani slova! Kdy pak si přijde Annie pro podobizny?“

„Umluvili jsme, že v jednu hodinu bude čekati dole před domem.“

Léon Clifton se podíval na hodinky.

„V jednu hodinu? Schází tedy jen čtvrt hodiny. Poslyš, Johne, rád bych též promluvil s tvou nevěstou. Přijdu poté dolů a ty se přičiníš, abys Annii zdržel.“

„To nebude příliš těžké, master! Annie má vždycky mnoho otázek.“

„A tyto otázky se týkají bezpochyby tvého pána, Dicka Clarcksona, že?“

„Nu, zvědavé jsou dámy Robertsonovy,“ odpověděl John. „Ale již jest čas, master, již musím jíti —“

„Dobře, jdi! A vyříd' správně, co jsem ti rozkázal!“

„Spolehněte na mne, mr. Cliftone!“ jistil John.

Sotva odešel, přistoupil Clifton k oknu a čekal, až uvidí blížiti se komornou mrs. Robertsonovy.

Na blízkých hodinách udeřila právě jedna, když Clifton spatřil štíhlou postavičku děvčete. Její pohled zaletěl do oken Dickova bytu. Byla to Annie.

Clifton klidně čekal deset minut, pák sestupoval zvolna po schodech dolů.

Bez dlouhých okolků jednal s Annií dle svého plánu. — Když vtiskl malé vyzvědačce větší peníz do ruky, byl příznivý výsledek jeho vyjednávání zajištěn.

Zařídív takto vše, očekával netrpělivě večer.

W.

HODINA DUCHŮ.

Úzkými, zadními schody dostal se Clifton večer jako zloděj do bytu mrs. Robertsonovy.

Na nohou měl své gumové střevice a pod zapjatým svrchníkem elektrickou svítilnu.

Hezká Annie jej očekávala u dveří kuchyně a ujistila ho, že jest všude bezpečno. —

„Představení asi brzo započne,“ řekla tiše.

Annie otevřela dveře a pobídla Gliftona, aby vstoupil.

Léon Clifton hmataje, překročil práh. Nalézal se v úplné tmě.

„Zde musíte nyní zůstat, pokud nebude v pokoji zhasnuto světlo. Pak můžete klidně záclonu odtáhnouti, poněvadž ve tmě vás nikdo neuvidí.“

Když Annie odešla, odtáhl nepatrně záclonu. Viděl velký pokoj, který byl podle všeho jídelnou. Nábytek byl velmi elegantní.

Velký stůl, který asi obyčejně stál uprostřed, byl odtažen stranou a místo něho byly postaveny v polokruhu křesla. Proti těmto viděl Clifton dveře, které pravděpodobně vedly do malého, tajuplného pokojíka, v němž Dick spařil ducha své zemřelé sestry.

Sotva deset minut stál Clifton na svém stanovišti když zaslechl blížící se hlasy a brzy poznal, že osoby vešly do pokoje.

Vtom zvolal jasnější hlas:

„Račte zaujmouti místa. Přejete si někdo ze společnosti, aby medium bylo opět svázáno?“

„Ano! A prosím, abych je směl sám svázati!“

Byl to Dick, který tato slova pronesl.

Bylo slyšeti šramot křesel, pak se otevřely nějaké dveře a po malé Chvilce se ozval ženský naříkavý hlas:

„Ale vy mi činíte bolest! Vždyť se nemohu ani hnouti.“

„Dick váže medium důkladně!“ pravil si Léon Clifton. „Ubohý hoch! Jedná se mu dnešního večera o život a smrt.“

Ještě zaslechl několik hlubokých vzdechů a pak nastalo ticho.

Léon Clifton se pokusil malým otvorem v zácloně nahlédnouti do pokoje. V pokoji již byla úplná tma.

Clifton vystoupil ze svého zajetí a hmataje pozorně kolem sebe, dostal se podle zdi ike dveřím tajemného pokojíku.

Strach, aby se neprozradil, činil detektiva nervosním, takže se nesmírně ulekl, když náhle v jeho blízkosti se ozvalo silné zaklepání, pak

chřestot a rána, jakoby veliké těleso, svázané řetězy, dopadlo na podlahu.

V téže chvíli zazněly sladké tóny tiché hudby, o nichž Clifton nedovedl říci, z jakého nástroje jsou vyluzovány.

Po několika minutách umlkly melodické tóny a v pokoji bylo slyšeti otázku:

„Který z našich milých duchů má se objevili? Má

to býti duch, který je ve spojení s naším mediem?“ Krátké, tvrdé klepnutí bylo odpovědí.

V nadpozemské mluvě to musilo býti přisvědčení, neboť hlas, který dříve otázku pronesl, řekl:

„Je to Astal — Jsi připravena odpovídati na otázky, které ti zde budou kladeny?“

Duch se musil rozmýšlet, než se ozvalo přisvědčující klepnutí.

„Má-li někdo z přítomných zvláštní přání, prosím, aby je vyslovil.“

Léon Clifton slyšel k nepoznání změněný, třesoucí se hlas Dickův:

„Táži se tě, Asto, jsi ochotna spojití mne s duchem mé zemřelé matky?“

Léon Clifton sebou trhl, když na Dickovu otázku se ozvalo krátké, tvrdé klepnutí.

Napjetí jeho dostoupilo nejvyššího stupně.

Vtom se ozvalo tlumené chřestění a hned na to slabý sykot, jako když uniká pára. Vzdálená hudba počala opět hráti jakýsi chorál a podlouhlé otevřené dveře tajemného pokojíka se slabě osvítily.

Bylo viděti bělavý závoj, jaký vídáme v divadle při proměně otevřené scény. Pak se objevily v oblacích obrysy lidské postavy.

Clifton se přiblížil až ke dveřím pokojíka.

Ucítil onu tajemnou sirnatou vůni, o které Dick vypravoval.

Za chvíli bílý oblak zmizel a před zraky přítom-

ných objevila se v bílé říze duchů — tlustá choť bankéře mr. Strutha!

Klam byl tak překvapující, že Léon Clifton by byl sám přísahal, že vidí před sebou mr. Struthovou.

Clifton doznal:

„Jestliže zjevení, představující nešťastnou Diokovu setru, bylo také tak mistrovsky provedeno, nedivím se, že lehkověrný Dick padl do nastražené sítě.“

Ale slavný detektiv si nedopřál času pozorovati předvedený div, neboť z úst Dicka Clarksona se ozvaly udivené výkřiky.

Vtom okamžiku rozeplal Clifton svůj kabát a stiskl knoflík elektrické svítilny.

Jakmile zazářilo světlo, vskočil jedním skokem do pokojíka a sevřel svými pažemi bílý zjev.

„Světlo!“ vykřikl. „Dicku, rozsvěť lustr! Prohlédneme si toho „ducha“ z blízka.“

V saloně nastal nepopsatelný hluk.

Zjevení vyrazilo z hrdla pronikavý výkřik a padlo ve mdlobách na Cliftonova prsa. Clifton je posadil do křesla.

V pokojíčku křičel jeden přes druhého jako při požáru. —

V okamžiku, kdy Dick rozsvítil lustr, zapadly dveře jídelny.

Celý pokoj byl jasně osvětlen a komedie, jež se zde hrála, byla zrakům Cliftonovým i Dickovým konečně odhalena.

Strašidlo byla mladá, asi třicetiletá žena plavých vlasů.

Z přítomných hostí zůstali v pokoji pouze tři osoby: Dick Clarkson, mr. Martogh, syn velkopřemyslníka, kterého Clifton viděl u mr. Cambona a stará elegantní dáma, o níž Clifton nepochyboval, že je to mrs. Robertsonová.

Všichni ostatní zmizeli, jakoby je země pohltila a Clifton dobře věděl, co je přinutilo k tak rychlému útěku.

„Neprocitla byste laskavě ze své mdloby, miss?“ tázal se Clifton dámy. „Nemíním vám dělat nepříjemnosti, rád bych, abyste mi vysvětlila některé maličkosti, které mi nejsou dosti jasné.“

Léon Clifton byl nejen výtečným detektivem, ale také výtečným lékařem. Prostředek, kterým ji opět vzkřísil, neminul se účinkem.

Zjevení otevřelo zvolna oči, rozhlíželo se bázlivě a pak kleslo k nohám mrs. Robertsonové.

S planoucíma očima díval se Dick Clarckson na obě ženy. Jeho pěstě byly pevně sevřeny a jen ohled na jich pohlaví je zdržoval, aby se na ně nevrhl.

K oběti vyhlédnutý mr. Martogh přiváděl z tajemného pokojíka druhou mladou dámu, která se také chvěla na celém těle.

„Obával jsem se, že nám duchové naše medium odvedli,“ řekl se smíchem.

Když zazněl pokojem veselý smích mladého

muže, vzpamatovala se mrs. Robertsonová ze své ztrnulosti, Prolévajíc hojné slzy, prosila za odpuštění, že s Dickem Clarcksonem takovým způsobem žertovali.

Clifton zavedl všechny tři pány do malého pokojíku, který byl ustanoven za příbytek duchům a z kterého k veliké veselosti Léona Cliftona a mr. Martogha zněla ještě vzdálená nadpozemská hudba.

Tajemství této sladké hudby bylo brzy odhaleno: Přes velkou skříň, v níž byl umístěn hrací stroj, bylo rozprostřeno několik vlněných pokrývek, které tlumily plné znění tónů.

Clifton našel také malý přístroj, v němž se vyrábělo strašidelné syčení pomocí vařící vody a svítilnu, které bylo používáno k magickému osvětlování jeviště.

Železným řetězem a velkou železnou poklicí provozovali tajuplný a strach vzbuzující hluk.

Léon Clifton zdvihl na zemi ležící křeslo, na které Dick připevnil provazy medium.

Mladá dáma, kterou mr. Martogh přivedl z pokojíka, ochotně vysvětlila, jak se bez námahy vyproští z provazů.

Ukázala také ,kde byl schován „duch“ zemřelé Dickovy sestry, nežli se objevil. Přinesla všechny pomůcky, které její sestra, divadelní umělkyně, potřebovala k úpravě „duchů“.

Léona Cliftona zajímaly tyto podrobnosti a byl by se rád ještě na mnohé otázel. Ale Dick prosil snažně, aby již opustili dům mrs. Robertsonové.

Léon Clifton učinil svému příteli po vůli, když se ještě v rychlosti dozvěděl, že večírky u mrs. Robertsonové pořádané, nemají nic společného se spolkem „Třinácti“. Dick Clarokson, mr. Martogh a celá řada jiných mladých bohatých mužů měla býti pouze obětí herny mr. Cambona.

Roztomilá tato společnost chtěla se však také „baviti“ a za tím účelem byl pořádány spiritistické večírky, které Léon Clifton bez milosti překazil.

Dick kráčeje s Cliftonem temnými ulicemi k domovu, propukl v smích:

„Jaký jsem to byl hlupák! Jaký veliký hlupák!“

„Nemám ničeho, co bych proti tomu namítal,“ odpověděl lakonicky Léon.

Když druhého dne pátral Léon Clifton po mr. Cambonovi, dozvěděl se, že výtečný tento gentleman zmizel z Chicaga. Též Robertsonovy dámy opustily dům a nezůstavily po sobě ani jedinou stopu.

Dick se stal opět veselým mužem a Léonu Cliftonovi často říkával, že mu vděčí za svůj život.